

SAYI 5

FANZİN

KALSEDON

NİSAN 2025

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

kalsedonfanzin

Kıyamet Duvarının Sıvacısı

Ankara'da manzarasız ve hikayesiz günlerdi. Hayatımın en öğrenci yıllarındaydım. Günler dört nala zora koşuyordu ahvalimi. Manzaram yoktu, keyfim yoktu, param yoktu. Akışta değil savruluştaydım. Kimliğimi askıya almıştım. Bedenim ve ruhum hükümsüzdü. Bu ilan yüzümden okunuyordu. Neden kaybolduğumu dahi hatırlamıyordum. Neler oluyor diye sormuyordum bile. Afili bir deyişle; "kendi peşimi bile bıraktım" dı. Sadece şarap vardı çantamda ve kanımda. Sadece şarap... Hem de en köpek öldüreninden. Bilincimi köpek gibi öldürüyor ve uykuya sızdırıyordu.

İşte böyle bir gündü yine. 31 Aralık sabahıydı. Üniversiteden bir hocamla küfelik olana kadar içtikten sonra Ankara'nın kör ayazında okula gitmek için çıktım sokağa. Altındağ'ın renksiz bir sokağında lisenin karşısında bir durağa geldim. Bir durak dolusu gri insanın arasına en kara tonlarımla daldım. Boş gözlerle, gelene gidene aldırmadan, zaman gibi hayatım gibi öylece duruyordum. Derken önce bir ses, bir koku ve daha sonra da bir görüntü çarptı duyularıma. Biri yaklaşıyordu yolun ortasından. Meydan okur gibiydi tüm dünyaya. Hem de yaşına başına, kılığına kıyafetine, varına yokuna bakmadan. Gelen kokuya bakılırsa; benim gibi akşamdan kalmaydı. Esansı bununla sınırlı değildi. Ağır bir işkembe veya kelle paça kokusuna, sirke ve sarımsak eşlik ediyordu. Adamın kokusu bile medeniyetimizi yerden yere çalıyordu. Parfümler, deodorantlar, roll-on'lar hepsi nafileydi. Adam varlığıyla bu dünyayı o haliyle galebe çalıyordu. Yaklaştıkça eziliyor ve yeniliyorduk bir durak dolusu hayatsız olarak. Bir şeyler söyleyecekti besbelli. Geldi üç yol ağzına ve bize karşı durdu yolun ortasında. Şöylece süzdü bizi. Durdu ve bastı narayı: "VAKİT TAMAM, KOPACAK KIYAMET..."

Ve dedim ki kendi kendime umarım şu an karşımda duran bu adam dünyanın en haklı insanıdır. Umarım yanılmazsın bey abi. Bence de vakit tamamdı ve kopmalıydı kıyamet. Lütfen abi haklı çıksın diyordum. Bitsin istiyordum ben dahil her şeyin. Yaşamayı beceremediğim gibi nefret de ediyordum dünyadan ve dünyaya ait her şeyden...

Olmadı... Abi haklı çıkmadı. Ah be güzel abim ne olurdu haklı çıksaydın? Bir kıyamete o kadar ihtiyacım vardı ki... Ben koparamıyordum kıyametimi. Başka türlü huzur bulamazdım. Bulamadım da...

Ertesi sabah lisenin yüksek duvarının dibinde bir ambulans, ekip otosu ve basın mensupları bir telaş halindeydiler. Vakti tamam olmuş, kıyameti kopmuş benim güzel abimin. Meğer kehaneti kendi içinmiş. Biz faniler için değilmiş. Yüksek bir duvarın dibinde boş bir şişe, bir poşet işkembe ve boşluğunu bırakmıştı bu dünyaya. Eyvallah abi... Sıradaki kadehler sana gelsindi. Kıyamette karşılaşırsız umarım.

Ha! Unutmadan bana bir kıyamet borçlusun..

Mami

Bu Bir İsyandır

oysa ne çok şey vardı karşısında susup birbirimize bakacağımız

anne lütfen beni doğurma!

alnımın çatlaklarında suretinin görülmesi geçmiş ömrümün

fındık saplarında yitirmemle adı batasica ilk gençliğimi

kazayaklarıyla kurulu bir sofranın etrafında, kömür sobasının kızgınlığıyla çatılması
kaşlarımın

ruhumun ağustos sıcaklarıyla kavrulup tenime aynı rengi bahşedişi

beni utandırmazdı

eflatun renginde bir ikindi vakti

çavdar filizlerine orakların değdiği bir ikindi vakti

kavruk bedenim yılgın bir kurt gibi hırlıyorken bir ikindi vakti

Yani ısırılmamışken bir elma müsait yerlerinden

kaldırdı yabancı, uzaklardan yumruğunu

terime bir meşe gölgesi gibi kamburluğuna belimin ve kesik çavdar başlarının
suskunluğuna

sen kimsin ey yabancı

-oğluyum bozoktan celâlin getirdim sana essin diye rüzgarını denizin

zincirini kır sevgilim rüzgarını koparan perdeler gibi haykırarak

kokusunu bir başkadır çek içine eski bir ihtilal sahnesinin

yıldızları al koy cebine umutları da şiirlerim senin olsun

büyüttüğümüz ve korktuğumuz ve kaçtığımız çaresizliğimizi bırak arkada

varsın Themis umutlar taşısın yangınımıza

varsın umutlar yansın yanibaşımızda

ama değmesin istibdadın kalem izi alnımıza

belki de akran çiçekler koparmalısın kendine hürriyetten bir buket şeklinde

ellerinin çatlağından gözlerini dikiyordu dünyaya

haykırıp durdukça bütün gövdesiyle gece

nerde bir toprak görse çiçek arıyordu gözlerimiz evet nerde bir toprak görse

bu tanıya inanmanın mutlak yansımasıydı

ılık çaldığımızı uçurtma uçurduğumuzu ve uçurum kenarlarında seviştığımızı hep
giz olarak tutuyorduk

atlasaydık veya kopsaydı ipi uçurtmamızın kurtulur muyduk

çizginin biz tarafında gitmek hep elimizin ilk uzandığı yerdeydi yani korkuyorduk

bazan insan olmayı diyorum otobüs camlarına çizdiğimiz uzak hayatlarda mı yitirdik

duy memleketin üzerine kan kokusuyla yağan yağmur
inancım bir gül gibi büyüyor yağdığın yerlerden
yetim bir çocuğun başını okşuyor kavgam
ya rabbim onların elleri dua etmeyi biliyor tamam
dilleri en afilli tanrı sözlerini fısıldıyor
ama gösterebilirim sana nerelere ölüm ettiklerini
yüz çevirme benden esirgediğin rahmetini

kötülüğün bir matematiği vardiysa, büyüyorsa karanlığın ve korkunun bilinmezliği
avuç içlerinde
gövdemi ne yapsam da kırsam mahpus demirlerini
ismim kulağıma okunduğundan beridir
sığdırdım göğsüme fişlenmiş bir ruhla hoyratça yaşamayı
yani yaralamaz beni plastik bir hitlerin yüzümü sıyırışı

artık parmak sallıyoruz iktidara umuma kapalı tüm meydanlarda taksim dahil

güneş batıyordu bedenimin en çocuksu yerlerine, uyandırıyordu tüylerimi
sokağın rahmine düştüğünde isyan
susmadık haykırdık güneşe, güneşe, güneşe doğru
yürüdük sanki sevgiliye bakıyordu gözlerimiz bir ihtilali büyütüyordu kundağında
türkümüz öylesine değildi türkümüz keskin türkümüz kılıç türkümüz yükseldi arşa
yarın gülebilmek için

omuz üstlerinde dehşeti gördük
ağzından çıkıp da dikta fişegi geldi vurdu demokrasiyi
biz bir bir öldük
kimimiz açlığı işaret ediyordu kimimizin bastığı yerlerden saçlarımıza uzanıyordu
gecenin nefreti

yeni günler doğsun diyeydi çabamız kimseye hesap sormadan memleketimde

kiymetini bildiğimiz şeyleri uçurum kenarında yaşıyorduk arkasında hep bir imdat
izi
çünkü aşkın birçok rengi vardiysa duvarlarımda
aydınlık henüz dağlarda otlanır bir kırsaksa
soyтары suratlarını kana bularken lokavtlar
gök yarılmış yürek zonkluyordu hepimiz biliyorduk hepimizin bildiği tutulmamış
sözlerdi geziniyordu ruh olup dumanında cigaramızın
yükseldi uzaklardan bir yumruk
çaresi yok yaramızdan kabuğu bizdir kaldıracak

Hezeyanları Mevcut

Son birkaç iş kaldı hallolacak
Toparlayayım resmi olmayan evrakları
Alınacak patentler var ha üç ha beş
Projeler var arkadaşların heveslendiği
Köy kurulacak Anadolu'nun bilmem hangi köşesinde
Kavuşulacak dostlar var kilometre ötede
O dostlarla o köyde yaşanılacak bir hayat
İnanıyorum ki halledeceğim hepsini
Amma bugün amma yarın
Acelelerimiz yok nasılsa
Çünkü benim pederi bekliyorum zaten bir yandan
Bir paket Pall Mall Red eşliğinde
Tüm pişmanlıkları mezarına anlatabilmek için
Ev ekonomisini düşünüp tütüne geçti ama akıllı hâlâ o sarı filtrelerde biliyorum

Yine aynı göğüs ağrısı Kerim abi
Biraz ihmal ettim seni ama unuttum sanma sakın
El sallama bak dergiye çıktın
Dokuzuncudan sonra bilmem kaç gün
Sahi, canın yandı mı oluk oluk kanın akarken?
Yok canım, kırgın falan değilim
De insan en azından gitmeden bir haber verir
Manasızca, dönünce ısıklık çalmasını beklediğim insanlar gibi
Be adam, istesen de dönemezsin ki şimdi!

Yazdım ya işte dikkatli oku
Son birkaç iş var hallolacak
Bir de mevzu bahis pederin olaylar
Sonra volta atar yine moleküler biyoloji konuşuruz
Bu sefer numaramı bi' kâğıda yazıp toz olmayacağım koğuştan
Ya kâğıdı kaybettin sen ya da aramaya cesaret edemedin
İyi bok yedin Kerim abi
Başka bir hayat falan yok, karşılaşamayacaktık ulan daha iyi bir dünyada
Kös kös otur beni bekle şimdi
Kim bilir var daha kaç on, yüz, bin yıl
Bir iki yerel haber sitesi paylaştı seni
Hakkında da öyle kötü şeyler yazmıyordu
Orhan Veli de bence olasılıksal yaklaşmalıydı zaten mevzuya
Kesin değildi ölünce iyi adam ilan edileceğin

Ben geçen düşündüm oturup bi' Şiir yazmayı sanki hiç ölmeyecekmiŐ gibi
Zaten bütün bu yarı etken yarı edilgen hller, lmemezlikten geldiğimden değil mi?
Penguen gibi yryordun son gördüğümde, o düzeldi mi bari?
Benimki de soru olacak
Bir kemik sonra yine bir kemiksindir sen Şimdi
Demezler mi lan adama "ller yürüyemez ki!"

Böyleyken böyle işte Kerim abi
Ben uyumaya gideyim en iyisi
Göğüs ağırsı biraz da olsa hafifledi
Kendimi rezil rüsva hissetmeyince tutamıyorum Şu kalemi
İyi ki vardın,
Bir aralar...

Can Kalender

Yuva

Üstüme kapattığım kapılar
Hepsi birer tapınak olmuş bana
Kendi mabedime çekilmişim
Sakın yanlış anlamayın
Ben aslında kendimden çekilmişim
Korkularım sinmiş artık yastığıma
Sorgularım,arzularım hep sizedir
Sakın yanlış anlamayın
Sizde olana değil kendime kötülenmişim
Bilemiyorum insanın yolları neyedir
Sürekli kendinden verenin saklı incisi kimdedir
Sakın yanlış anlamayın
Yolların ta kendisi senin incindir
Biraz biraz alışıyorum artık
Suyun rengini bulmaya
Tutunmak için gerçek olanlara
Kaçmıyorum artık düğümlemlerimden
Düğümlemlerim de kendimdendir
Sakın yanlış anlamayın
Buralar artık benim çekirdeğim
İçini görmek için sizinleyim
Yaşama,size ve kendime
Ulaşmak için ibadetteyim
Öğreniyorum işte yavaş yavaş
Bulmak meselenin özündedir
Yaşamın anlamı da muhakkak kendi içindedir

Erva Kılıç

Melisa Örgel

Zihnimde Bağdaş Kuruyorum, Titriyorum

Pek soğuk hava. Elim dudaklarımı arıyor, buluyor, kaybediyor; buluyor ve yine kaybediyor. İstemsizce söyleniyorum. Hayatta kalma dürtüsü dedikleri bu mu? Ki eğer buysa ve -2 derecede ortaya çıkıyorsa Cicero gerçekten haklı, pek yumuşamışız.

Keyfim ve kahyası aylardır uğramıyorlar bana. Şimdi de bir yerlerde, keyifleri tıkırında takılırlarken soğukları bahane ediyorlardır, eminim; eğer ölmedilerse.

Zihnimde kurduğum bağdaşı çözemiyorum, aylardır bu haldeyim. Hayat etrafımdan gelip geçiyor ve ben... Seyrediyorum. Bedenimi iki karış geriden izliyor gibiyim. Olayların seyrine şahitlik ediyorum. Ancak böyle dahil olabiliyorum hayata.

Ne zaman başladı ki bu durum? Bilip de söylemiyorum kimseye. Kalem elime aldığım gün başladı işte. İtiraf etmesi onu gerçek kılacak, evet fakat halihazırda o gerçekliği yaşamıyor muyum sanki?

Köken arayışım ve toplumsal aidiyetimin meşruiyeti için yaptığım tanımlamaları getirip gerçekliğe bağlamamış gibi davranmak yoruyor beni. Halbuki stresle doğmuş bir evrende stresle var olmuşum. Kaleminden stresle yavaş yavaş akan mürekkep, stresle iz bırakabiliyor kâğıda. Sürtünme deniyor mesela stresin bu türüne. Dünyayı anlamak kolay, anlamlandırmak zor olan. Romantize edip anlamlar yüklemesek her bir şeyi betimlemenin ne anlamı kalır ki? Kalır mı, ki? Kalır mı, sana soruyorum. Yalnız değil, bir başıma, şu sahil kenarında kollarımı bir şeylere uzanır da tutamaz gibi sallayarak yürürken, kendimden kaçışımı yavaşlatmadan soruyorum.

Zaman ve tanımının ortak kabulü hakkında sık sık düşünüyorum. Ortak kabullerin bütünü, temel kavramlara uzanan yolda kimler yara almış, kimler yenik düşmüş; merak ediyorum. Ne demişler, "Bana ağaçtan düşeni getirin."

Bana kalırsa, tanımlamalar zamandan neredeyse bağımsız. Bireysel olarak geleceği "saniye saniye" tecrübe ederken öğrenilen bilgilerle geçmişi de tanımlıyoruz. Zamanı yapılan işle aynı denklemde kullanıyorsak, e bu duruma göre zaman geriye doğru da akmakta. Filozof arkeologlar lazım galiba bize...

Biz kimiz ki? İki cümleyle yine aynı meşruiyetimi vurgulamaya çalışıyorum her fırsatta. Halbuki kalabalıkta yalnız, tenhada bir başımayım. Eskiden eş anlamlı kelimeler var zannederdim. Yalnızlığı ve bir başınalığı bir sandığım gibi. Oysa akla beyaz bile bir değil. Anaların sütü beyaz olmaz mesela, alelade bir mendil de ak. Her kelimenin bir geğiği var.

Ne anlamı var ki bütün bunların? İnsanların var olabilmesi için bir başkasına ihtiyaçları var. Ortak kabullere, anlaşabilmeye ihtiyacı var... mı?

Yağmur, rüzgarla bir olmuş; beni ıslata ıslata sürüklemeye çalışıyor ve ben karşı koyuyorum. İçten bir kahkaha doluyor boğazıma. Kollarım zihnime şükranla iki yanıma açılıyor. Bir başınalığımın mekânı sahilde, "Evreka!" diye bağıracağım neredeyse. Onları çekip çıkarmamı bekleyen keyfim ve kahyası kaçıp saklandıkları çukurda beklentileriyle ölebilir, huzur içinde çürüyebilirler artık.

Buldum. Çünkü. Çözümü. Buldum

Mübin Küçükoğlu

A. Münib Küçükoğlu

Vita Activa

**Çabalamak
Bir erincin
En büyük
Direği
Ve insana
Çelikten bir
Postür kazandıran**

**Samimî inancından
Kuvvet alan sözlerle
Selamlayan güneşi
Ve bugünü kazandıran**

**Birleşip gün edince
Yarınlar doğurunca
Baktık birbirimize ve
Halimize şükrettik**

**Bir özveri aşkı ve
Bir duru şuur ile
Bir güzel gün ağaç gibi
Hürlüğümüze şükrettik**

Etem Kemal Özben

Bir Işıık

Süzölerek iniyordu, yureğine
Hissediýordun O'nu görölnce perde perde
Camın sisli görölntüsü gibi aranızda ince bir peçe

O bir ışık olmalıydı sadece

Kandırdı seni kandın direkt sende
Kimbilir tanışsan severdin hemen de
Hüda oldu uçtu kendi cennetine
Kopup ayrılan binbir parçanın birinde
O parlayan ne sanıýordun senki ne
Ahmedlere bölündü dert tasa kalmadı kimselerde

O bir huzurdu bu cehennemde...

Mika Soylu

İrem Kuleci

Ağıt

bir güvercin kendini çatıdan atıyor,
koyun darağacığına vuruluyor.
gece gölgeleri izlerken,
arzumun damağıma yayılan yavan tadının önemi kalmıyor.
göğsümde bir mumun intihar sebebiyeti,
gözümün yaşı lacivert akıyor.
dilim damağıma yapışmış, kelimelerim utangaç...
kadavram karşımda, canı tatlıymışçasına rol yapıyor,
içtiği sigaraların izmaritlerini,
üzölmesin diye anasından saklıyor.
koyunun anası koyunu sevmezmiş pek, bizim kasap öyle anlatıyor.
"sen çok mu sevdin," diye soruyorum, kasabın kendi evladını kastederek, kasap
koyunu sordum sanıyor.
diyor bana, biraz üzölerek;
"ah kızcağız, o çirkin koyunu, aynadaki yansıması dahi sevmiyor."
böyle vakitlerde gece erken çöküyor bana.
binlik topraktan bir avuçluk hasılat almaya benziyor sevilmeden sevmek,
ve sevişmeye benziyor yangının ortasında,
her şeye rağmen avucuna aldığın karanfillere sevinmek.
bakıyorum yansımama, kaburgamı açıyor kaba doktorun biri.

içime ışık en son milyarlarca asır önce doğmuş, yazık diyorum. yazık halimize.
doktor bana içiyor rakısını, ben zavallı koyunun şerefine.
ve kimse güvercini sormuyor.
çünkü uçmayı bilenin kendini nereden attığı mühim değil.
güvercin ölmüyor, kasap kalıyor. bu hikayede olan bir bana, bir de şu bana epey
benzeyen koyuna oluyor. doktor parasını ceketinin iç cebine koyduğunda, intihar
mektubumu buluyor.
okumuyor.
kendini şakağından vurduğu vakit, satırlar zihninde yankılanıp duruyor.
-koyunun sesinden, sonsuza değin.

Defne Kütük

Bartu Özkaya

Tütmektir

Abartı sanatından süslemeler kalıyor üzerimde,
Hep, aynı his sürgün bedenimde.
Kiminde utanırcasına kaçamak bakışlar
Kiminde utanmadan cesaretli nakışlar

Olduğumdan farklı zindanlara girip çıkıyorum
Zamanla yollarımı bir bir kaybediyorum
Görüyorum;
İşildayacak, kalbimden nesnel hayata bir yansıma

Tütmektir şimdi,
Bir şiirden beş yıldır arta kalan.

Önüm, Toros'un heybetli dağları
Arkam, büktüğüm - bükülmekle kalan- boynumun delta bahçeleri
Kollarım, filizlenmeyi bekleyen insanlar
Bakışlarım, karanlığımı yarattığım geçmişime dert ortağı...

İçim suskun bekleyişlerde;
Yıllardır çocukça büyüttüğüm,
Ne olduğunu bilmediğim yokluğu,
Bekliyorum.
Zamanın lekeleri,
Bir tren tutamadığında asılı kaldı,
Beni bekliyor.

Tütmektir şimdi,
Bir şiirden beş yıldır arta kalan.

Ha er mi gelecek,
 elik bir kadavra mı olacağım,
O da ne?
Kaç ceset daha ölümsüz olacak benim sayemde...

Tütmektir Şimdi,
Bir Şiirden beş yıldır arta kalan.

Kaç gün daha farklı düŐlerde esir kalacağım?
G r n p silinen yüzlere,
Aldanılıp gidilen seraplara,
Daha ne kadar uzaktan ve silik bırakılacağım?

İŞte Şiir;
Ayı beklerken yol alan,
GüneŐte beş yıldır t tmektir arta kalan zaman.

Ali Altınbaş

Slogan Notaları

Ben kim miyim?
Başına buyruk bir şarkının
Kalabalık arasındaki ritmiyim
Eşliğinde slogan notalarıyla
Bastırılmış hayallerin sesiyim

O, ben ve bizler halk dediğin
Hani tazyikli suyla beslediğin
Suratıma vuruyor mu içimdekiler?
Üzgün değilim, öfkeliyim.

Tohumuna baktın mı kestiğin ağacın?
Hınç meydanlara düşmüş mü izi?
Susun demekle susar mı sandın?
Yarını çalınmış çocukların sesi

Kus içindeki bütün nefretini
Onur ve şerefi de kantara koyalım
Adalet diyorlar, o dengesiz terazi
Hangisi ağır basacakmış görelim

İnatla açıldı adım adım
Sefil bir düzende derin bir çatlak
Azalan umudunu perçinleyen
Ve yolları yürüten devrimci ahlak.

Siz, daha çok sis ve daha çok biz
Eylemlerimiz, köpüren bir deniz
Az kaldı, boğacak karanlığı
Döndürecek dönesice, densiz devranı!

Şimdi;

Kimmiş karşıdaki anladın mı ?
Asi, evet. Ta kendisi
Hani her zalim bolu beyindeki
Çaresiz Köroğlu korkusu....

Kayra Özdemir

Güneş ulusları sarmış dört yanımızı
Bekler durur en aciz anımızı
Oysaki kurdu güçlendiren açlıktır
Dağları düz ettiren dişine değen kandır.

Gökyüzünü örtü yapıp savaşı çağırıyorum.
Toprağı kanımla besleyip hasada hazırlıyorum.
Yedi cihan bir olurken ben dağda uluyorum.
Savaşı düşün belleyip takımı kurşun takıyorum.

Ayak bastığım toprak benim, ben toprağın meyvesiyim.
Acunu yeşertmeye dünden daha hevesliyim.
Gönderin üstüme düşmanı cenk edelim.
Silahımızın barutuyla güneşi defedelim.

Adam olana dostluğum da düşmanlığım da birdir.
Benim olmadığım acun yetim kalmış velettir.
Onun da sonunu getirecek kıyamet
Son saate gelmeden önce Türk'e itaat et.

Dersen ki halem, medeniyet demek
Medeniyeti tahttan edecek yirmilik velet
Yafesin torunları uslanmaz bir evlat
Belinde hançer, gönlünde vuslat
Görünce hasım yakarır feryat

Cenkte yolun sonu şehadettir
Ölümün nefesi ensededir.
Ömür dediğin zirvede bırakılmalı
Yiğit dediğin yaşanmamalı

Yüreği yeten savaşır.
Mermilerimiz takışır.
Ben olmasam da yaşar vatan
Uğruna savaş Turan!

Cafer Batuhan Alper

Daha Az Sızlayan Bir Kalp –İstediğim Tek Şey–

Jeanette winterson okumanın bile dayanmayı kolaylaştırmadığı bir yerdeyim
bir yer
dönüp gelip kendime bir yer edinemiyorum
bu kadar güçlü değilim nolur yardım et, derken bile kanamayı durduramıyorum
---dur
ne olur dur artık---
diyemediğim ne varsa önünde siper olurken buluyorum kendimi

zaten bir gece aynaya bakarken kıpkırmızı gözlerim
bana on altı yaşındaki halimi göstermesinden anlamalıydım
aslında hiç iyileşmediğimi--
iyileşmek denen yalanı dinlemeliydim,
hiçbir zaman orada olmamalıydım
gözlerine bakmamalıydım

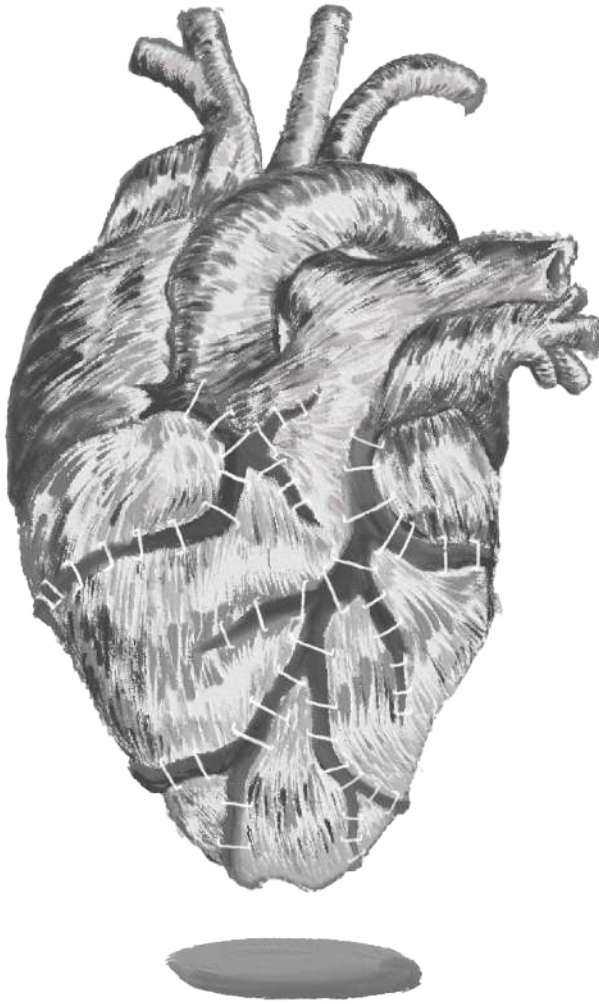
algısal boşluk ve ben de buradayım diye bağırان her şey
-bütün bunları göğsüme sığdıramaz ve bu boşluğu kucaklayamazken-
bir kediye bile dokunmanın zorluğunu onlara anlatamazdım
---zaten onlar da
dinlemezlerdi---

gözlerime baktıklarında ne düşündüklerini biliyorum
hikayesiz tüm insanlar gibi
mürekkepsiz bir kalemle yazılmak kadar var olabiliyorum
kalpsizlerin kalp atışlarını dinlediğim o yerde
kendi kalbime yabancılaşıyorum
kanım çekilirken
--içimden--
içeriye bakamıyorum -içine-

aynı Tanrı'ya mı inanıyoruz Tanrı'm,
tüm bunlar olurken gözlerim yaşlı baktığım Tanrı sen misin
-doğruyu söyle-
kalbimi kalpten saymayan sen misin
-doğruyu söyle-
boğazımdaki yumruyla kalbimi taştan ayrı tutmayan sen misin
-dur söyleme-
orada öylece kanlar içinde bekleyen kalbimi buz tutturmaya yemin etmiş Tanrı
sensin,
-artık biliyorum-

Eda Sakoğlu

KALSEDON FANZİN

Eda Sakoğlu

Türbekar

allah türbenden baksın
çoğu duamda senden bahsettim
ikilemelerimin sevmeyecek kutupları
en son sende uzlaştı
ben ki bi halt olmayacağım
nezdinde çaput bağlarım
rivayete göre
bağlanan bez insandan bi parçayı temsil edermiş
bel bağlamışız insancıl parçalanmalarımıza
bel soğuklukları ve yasal güzlemimiz
kavrayamadığımız metal soğuklukları tutsun dilimiz, herkes bilir tadını
yakıştırdım kendime tutkalla ödünlemeyi
güzlük yolda kaldırırma takıldım
yardım et!
daha önce de sana bağırdım
aman rütben alınmasın
aslını istersen astarı yırtık cübbeler inandırıcı değil
uzun sakallı heriflerin hakkı batıyor sevincimize
kayıp eşya bürosunda bi gebe
doğum gününü kutlamak isteyen kayıplarının
çaput bağlasın türbene

yine rivayete göre, inanırsan
sakallarını kaybetmiş rütbekâr bi herif
çatışmada kayıp eşya bürosuna esir düşmüş
terini sildiği bezi hakkıyla temsil etmiş
bi parçasını türbeye
bi parçasını cübbesinin astarına yama etmiş
inanmak tüter bize de

Merhaba,
Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;
“SANAT!”
Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.
Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.
Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.
Güzel Günlere!
Kalsedon Fanzin

Mami
Eren Dertli
Can Kalender
Kayra Özdemir
Cafer Batuhan Alper
Erva Kılıç
Eda Sakoğlu

Etem Kemal Özben
Mübin Küçükkoğlu
Defne Kütük
Mika Soylu
Ali Altınbaş
Deniz D. Sonat

Çizimler: Eda Sakoğlu
İrem Kuleci
Bartu Özkaya
A. Münib Küçükkoğlu
Melisa Örgel
Kapak: Eda Sakoğlu